

DE Vernietiging van de Grauwaart

HET HELSE TRIBUNAAL

Middeleeuwen

”De zaak van de Dolende Zielen versus de Archeologen! De edelachtbare heer Sulphur zit voor! De zitting is geopend!”

In de rechtszaal stampte de parketwachter, een magere, rode duivel, met zijn drietand op de grond.

De zaal joelde en maakte sissende geluiden.

”Koppen dicht!” gromde de rechter. Hij boog zich naar voren naar de onthutste archeoloog die voor hem stond. “Jij bent degene die het kasteel de Grauwaart hebt teruggevonden?”

”Nou...” zei de archeoloog, “dat heeft het bedrijf gedaan dat in de grond de weerstandsmetingen heeft verricht.”

”Maar wel in jouw opdracht?” hield de rechter aan. “Ik heb daar niet in mijn eentje over beslist.” zei de archeoloog.

”Voor het gemak zeggen we dan maar dat het in jouw opdracht is gebeurd.” besliste de rechter. Hij keek de archeoloog dreigend aan en liet een luide boer. De zaal lachte en applaudisseerde.

De archeoloog begon te hoesten van de zwaveldampen die de rechter had uitgebraakt. “Waarom sta ik hier eigenlijk?” vroeg hij schuchter. “Je hebt niet naar de parketwachter geluisterd, jongeman!” antwoordde de rechter, die zich met een grote kromme nagel tussen zijn paarse horentjes krabde. “Je bent aangeklaagd door de Bond van Dolende Zielen!”

In het vak waar de advocaten zaten, stond een verwaarloosd uitziende jongen op.

“Ik ben Hinkpink”, verklaarde hij. “Eigenlijk heet ik anders maar mijn been is gebroken toen ik heel klein was. Sindsdien hink ik en noemen ze me zo. Ik was keukenhulp op de Grauwaart.”

In de zaal begon een dikke, groene duivel klauwende bewegingen te maken met zijn handen, waarbij hij grommende geluiden maakte. De zaal sloeg dubbel van het lachen. “Grauw! Grauw! Grauw!” riepen ze met hem mee.

“Moet u ze niet tot stilte manen?” vroeg de archeoloog verbaasd aan de rechter, die glimlachend toekeek. “Ben je gek, jongen?” zei deze. “Dat is het OM!”

“Het Openbaar Ministerie?” vroeg de archeoloog, nog verbaasder.

“De Openbare Mening! Ben je wel bij de tijd, jongen? De Openbare Mening beslist en heeft altijd gelijk. Wij duivels zijn héél democratisch!”

Hinkpink kreeg weer het woord toen het plezier in de zaal even een beetje uitgewoed was. “Ik vertegenwoordig de Bond van Dolende Zielen.” zei hij tegen de archeoloog, die niet-begrijpend terugkeek.

“Iedereen die dood gaat, wordt beoordeeld op zijn daden en dan ga je naar de Hemel of de Hel.” legde Hinkpink uit. “Alleen hebben sommige mensen tijdens hun leven niet de kans gekregen iets zinnigs te voltooien. Als zij dood gaan, is er geen mens meer die aan je denkt en dat is hard...als niemand zich jou herinnert, dan ben je pas echt dood! Ik ben, geloof ik, veertien geworden en toen heb ik me dood-gehoest.”

De archeoloog knikte medelevend.

“En...” ging Hinkpink verder, “je wordt dus ook niet beoordeeld, want er valt niks te beoordelen. Wij kunnen nergens heen en dolen maar wat rond.

“Maar wat heeft dit nou met de Grauwaart te maken?” vroeg de archeoloog.

“Gauw! Gauw! Gauw! “ werd er in de zaal gegromd.

“Even sportief, jongens!” brulde de rechter. “Laat Hinkepink uitspreken. Hij vertelt het zo leuk!”

Hij liet weer een boer en de zaal veranderde in een kokende, kolkende, veelkleurige massa, zoals ze daar brullend van het lachen op hun ruggen op de grond wentelden. De magere parketwachter dreigde hulpeloos met zijn drietand.

“Ik heb altijd, samen met nog een paar anderen, rondgedoeld bij de begraven resten van de Grauwaart.”

Hinkepink ging snel verder, voordat de zaal weer begon te grommen en te grauwen.

“Toen het Huis teruggevonden werd, bedachten we dat een stukje van ons weer in de herinnering van de mensen terugkwam...”

“Maar dat is toch mooi!” vroeg de archeoloog.

“Waarvoor sta ik hier dan terecht?”

“Hou je niet van den dommel!” riep Hinkepink verdrietig. “Eind 2004 zijn de resten van het huis vernield! Een grote, stinkende machine heeft het terrein afgegraven en daarbij zijn allerlei vondsten en grondsporen en andere bewijzen van ons leven vernield! Daar ging onze kans om weer herinnerd te worden!”

Twee gele duivels sleurden een tegenstribbelende man in een legergroene overal naar voren. “Dit is de machinist van de graafmachine, Edelachtbare!” riepen ze tegen de rechter. Deze trok zijn gele ogen tot spleetjes en keek de man dreigend aan.

“Ja, hoor ‘s”, riep deze. “D’r moest daar ’n vijver komen en die heb ik dus uitgegraven. Wist ik veel dat ze me een metertje te veel hebben laten afgraven!”

“Dat klopt!” riep de archeoloog haastig. “Zijn opdrachtgever weet heel weinig van archeologie en heeft zijn berekeningen niet goed gecontroleerd. Maar het is niet allemaal verdwenen...vooral van de eerste tijd van het Huis zijn de resten nog bewaard gebleven.”

“Ja,” zei Hinkepink sip, “maar juist van onze tijd is alles weg!”

“Maar we hebben wel daarna heel goede afspraken gemaakt om dit soort fouten te voorkomen!” verdedigde de archeoloog zich.

“Laat me los!” brulde een man, die op dit moment door de twee gele duivels werd binnengeduwd. “Dit is ook een graafmachinebestuurder, Edelachtbare!” krijsten ze.

“Ja...” zei Hinkepink beschuldigend, “na die “heel-goede-afspraken” van jou heeft deze man in 2006 kabels en leidingen aangelegd en daarbij weer een heleboel vernield!”

“Wat doen we met deze mensen?” vroeg de rechter, terwijl hij als een toneelspeler zijn beide armen uitspreidde naar de zaal.

“Branden!” riep de zaal. “Branden in de hel!” Geelgroene rookwolken walmden op uit hun opengesperde monden, duivelsklauwen trokken aan de haren en kleren van de archeoloog...

Badend in zijn zweet schoot de archeoloog overeind in zijn bed. Met beide handen wreef hij de slaap uit zijn ogen. Voorzichtig keek hij om zich heen en tot zijn grote geruststelling zag hij alleen maar de vier wanden van zijn slaapkamer om zich heen. Naast hem lag zijn vrouw nog in diepe rust.

“Foei, wat een droom!” dacht de archeoloog. “Heb ik toch ergens een fout gemaakt met betrekking tot de Grauwaart?” Even dacht hij dat de duivels in de rechtszaal weer begonnen te grauwen, maar het was zijn vrouw die een zacht snurkgeluidje maakte.

“Niet dat ik weet...volgens mij hebben we alle maatregelen genomen die nodig zijn. Tja...stom dat er dan toch nog fouten gemaakt worden.

Maar in ieder geval weet ik wel dat Hinkepink en zijn lotgenoten beter verdienen!

Zij moeten weer herinnerd worden!!!

Ik vraag aan de verhalenmaker van ECHT GEBEURD! of die een verhaaltje over ze wil schrijven!”

Met een zucht sloot hij zijn ogen en draaide zich nog een keer om...

Hans Doornweerd/Latifundium ad Flevum (LatAF)

VERHAAL